

Indtrykket af, at Udvalget har haft en levende Fornemmelse af Nødvendigheden af at gjøre Noget og havt til Hensigt at gjøre Noget, men at det er blevet bange paa Salveien og har trukket Foden tilbage. Det lille Underendringsforslag gaar kun ud paa at formaa Thinget til at gjøre Skridtet helt ud ved at forandre dette ene lille Ord „berettiget“ til „forpligtet“. Det er ikke min Mening, at Paragrafen skulde vinde synderlig i stillistift Henseende ved denne Forandring; det er endog saa temmelig piensynligt, at det kun vil være lidet smagfuldt at sætte „forpligtet“ i Stedet for „berettiget“, idet der jo nemlig saa vil komme til at staa, at Vedkommende er forpligtet til at forlange Noget; men, da selve Udvalgets Redaktion vittnok, hvad Smagfuldhed angaar, lader overmaade Meget tilbage at ønske, haaber jeg, at den lille Mangel ved mit Underendringsforslag ikke skal spæde Noget. Jeg vil særlig anbefale ærede Medlemmer, som maatte være nogen Tvivl i saa Henseende, at læse det 2det Punktum i Endringsforslaget under Nr. 27 igjennem, helst høit, thi saa falder det langt bedre i Øret, hvor smagfuld eller lidet smagfuld Affattelsen er. Bestemmelserne, saaledes som det ærede Udvalg foreslaar dem, falde jo i to ganske bestemte adskilte Grupper. Den ene dannes af de Bestemmelser, som overhovedet ramme alle omvandede danske Arbeidere; den anden Gruppe af Bestemmelser dannes af dem, der særlig ramme Saadanne, som jeg vil tillade mig med eet Ord at kalde Vagabonder. I Endringsforslaget ere de kaldte „Personer, som drage arbejdsløse om under Opgivende af at søge Erhverv“; det er noget vidtløftigt at benytte denne Betegnelse, og jeg vil tillade mig at omskrive den til „Vagabonder“, idet jeg ikke tror at tage fejl i, at dette lille Ord gjengiver Udvalgets Mening. Hvad nu den første Gruppe angaar, finde vi strax en Bestemmelse øverst i Paragrafen, som man ikke kan Andet end give sit fulde Bifald. Det er Bestemmelsen om, at Enhver, som udenfor sin nærmere Kreds — her Jurisdiktionen — vandrer om for at søge Erhverv, skal være forsynet med fornøden Legitimation. Denne Bestemmelse forekommer mig at være overordentlig priselig; men det er jo iøvrigt ikke Andet, end hvad der følger af sig selv, og staaer i fuld Overensstemmelse med, hvad der findes paa et andet Punkt i Lovforslaget, nemlig i dets § 21, hvor der staaer, at Enhver er forpligtet til at gjøre Rede for, hvem han er. Jeg har udtrykkelig gjort denne lille Bemærkning af Hensyn til, hvad der under Forhandlingen af det første Afsnit frem-

kom fra en æret Landsstingemand, som sidder ligeoverfor mig (M. Andersen), og som syntes at antage, at Lovens Bestemmelser overhovedet kun ramme Almuesfolk, de egentlige Arbeidere, hvorimod jeg tror, at Loven rammer alle dem, som overhovedet kunne rammes af Bestemmelser om Fremmede eller Folk uden fast Opholdssted. Dertil kommer, at § 15, saaledes som Udvalget har foreslaaet den, taler om enhver Indlænding, som søger Arbejde udenfor sit faste Opholdssted, uden at det siges, at dette Arbejde kun er at forstaa om legemligt Arbejde, om denne Udlabelse er en Feil fra Udvalgets Side, veed jeg ikke, men det staaer der ikke. Man kan altsaa frit stemme for endog saa de allerstrængeste Bestemmelser under § 15 uden den Betænkelse, at de kun ville ramme en enkelt Del af Samfundet, thi de ere affattede i en saadan Almindelighed, at de lige godt ramme Almuesmænd og alle Andre. Den første Bestemmelse om, at Enhver, der søger Arbejde udenfor sin Jurisdiktion, skal være forsynet med fornøden Legitimation, er som sagt vittnok fuldkommen rigtig. Hvad jeg derimod ikke anser for at være saa utvivlsomt heldigt, er, at det ikke nærmere er betegnet, hvad der skal forstaaes ved „fornøden Legitimation“, og det forekommer mig særlig uheldigt for vedkommende Arbeidsjagende selv. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at det herester er overladt til hver enkelt Politimester at skjønne, om Legitimationen kan siges at være „fornøden“ eller ikke, og jeg kan ikke se rettere, end at det er overmaade uheldigt, i alt Fald for de Naagjældende selv, om der gjør sig forskellige Regler gjældende i de forskjellige Jurisdiktioner med Hensyn til Bestemmelsen af dette Forhold, om man f. Ex. et Sted anser en Døattest for god nok, et andet Sted særlig Præstattest og et tredje Sted Attest fra en Arbeids giver. Kort sagt, der er egentlig Intet angivet om, hvori Legitimationen skal bestaa; man kunde endog saa gaa saa vidt at antage, at der ikke en Gang behøves en skriftlig Legitimation, men at den kan være mundtlig. Manden kunde møde selvtredie og hver To kunde sige god for den Tredie, og saaledes kunde enhver Flok af Tre medføre sin Legitimation. — Paabudet om at skulle være forsynet med Legitimation er absolut. Jeg skjønner altsaa ikke rettere, end at Overtrædelsen af dette Bud maatte høre ind under de efter Loven strafbare Handlinger. Derpaa lægger jeg nu mindre Vægt, men derimod forekommer det mig, at det vilde være rigtigt, at man var berettiget til at hjemsende eller hjemvise saadanne Personer, som